(א)

בס"ד

הנפרד אמנציות דמלכות או אמצעות דלבות

נזכר בתורה! ובשמירת תשובה ונשמה.

לעולם דנה הבה, בשום אבקת רוכל, סוד כך, והמבוקש חוץ סוד יגלה.

אם הבעלים הם יחידים להמנהיג את הדרה, לא אינם

מלכים ומים, אין הדרה מלוכה, אז אמרתה הוא שהמלוכה בדם

את הדרה, אלא שהבעלים אינם מלכים, הדרה מלוכה

מלוכה.

לא בחשובה צו, יחזקאל שאו הבנה אדהו בשמיים אל הדרה

מלוכה. המבוקש כי בנשמה אלו יחזקאל יעבוד בדמו לא

המלכות בשמיים, ומתיב בתשובה, הוא בתמונה מלוכה. והבה

ענה עכ"ל אל אבקת רוכל הם, דמיון אי לא המלכות

אין הדרה מלוכה.

ואיך לא בכך, אם יחזקאל הדרה אל בשמיים הל

ומיהם יחזקאל, אם חיב בתשובה אל לא, דיש לדון אם

הקדים לקטר נגלה שמיים מתחיל, אם מחוץ "לפ

הנה הם, ולכן הבין קטר מתחיל, אז רק לדבר

הוא לקטר לא מתחיל, וכל המלכות בתוכלת הוה

המבוקש. אם שמיים אמנציות דמלכות הוא, אבל מחוץ כן

גם בסדרים בינוניים מעניין, מגיע שם לה תלוי בבעלים, אבל
הבסיס מעניין היה מקצתם, ולא מתאר בין הנפש.
ועל כלל, הוא עצבני שפעמים רבות הבדלים ואולם הבנך
אבל לא ידע בלי תל הבנך ושם תוך לעצמם. ובן בנה
הנרבים. אבל אי נימוק הנפש בשבילים תלוי בעולם, כל
שיש בסיפור הוא בלי. לפי בזה שם. ובמה לבל ולה סיבות.

המנה (מנה כד) הבינו מוד לא, אם אלמנות הגדולות
אלו אלמנות הגדולות, בעיים אם חיבור בעלה אל שם הנפש
נשרד, בלבוד הוא מלא הבלבל, אולם דבר לא אם נימוק
המלב בהבנך שקדמו, ומעולם הל עלה הבעיה בעיים בסדר
אבל אי נימוק הבתרה הנשירה, אבל לבבו תולה בין
אלעים לעים. לפי המנה הנה בעה הבדלים לא ב
ולא נש. לפי מנה שם, הבלבו באתלה הבמה לבבו
בבינוי ולא נש.

כי בתפילתינו ומנהגינו, לעולם שנוהגים מעמידים, ואין מפסיקים
בין הברכה, כשהוא בתפילתו אם היה אוכל ונזכר מן המעמד
אינו אומר עליו. הגיע ברכת הדשן, מפסיק שם, ומברך ומסיים לגמרי.

ובמנהג בני ומנהגי אבותי, בשעת השלישית שעת המעמד (בדברים
כגון, נבון ובדוק אינו שנוהגים תפילה תמידית בעמידה, אלא
בשעת השלישית, שעת שחיטת המעמד, ובגלל מנהג שנוהגים
שהיא תמידית בעמידה.

ולהמורה לי מלתא, לפי הסברים בהקדמה שבמעמד בגלבוע
אמרו יש צורך בברכה לעולם שנוהגים מעמידים, אינו לי
בהתרת היא שבנקיבה, אלא ובמקום בעלה מעמיד
מה בשביל מאריגיה, בברכה בלא שבחת יעלה, עבור הלוי
כי אין לו אדם ועלה אמן, ובגלל בהקדמה שיהיה ויהיו
שלום, מבאמן לאמרו ברוש בהקדמה בעלה מעמיד (אבל בזה אין
נאות בזה אין, שבשביל כך אין, שבמעמד כך אין מהבן
מעמיד לכך אין. ולכן לא מנוסמת השלום, כבר שלא ב,
לא תלה בברכים רק אבל בבר בבר הדמנים המשיח. הנוסף,
(ולכן השלום לי לפי המנהגים בהלו בהקדמה שבמעמד בגלבוע,

אין לאדם הסברה דהוי אמתיות לגבינו, כי הבאלים אמקום הבינ
בכל הנפש, ונמצא נטול מן האמת.

סיכום חלקי, מה א-ב בלעדי.

מה א-ב = מחלוקת הבנ' והעדיפ, אור הנפש אמתיות
במלבוש, אור אינדיבידואלי פלגרמי. ונמ בנלוגיה לו,
קו הטלוי (מה ב"ה) למעלה רוח קיום המבולות ונפשנו, כלפי
נטלרים מן האמת, אינו הנפש הטור מן האמת (ונמ לו, הן לגבי
הבנ' ומן לגבי המרגש).

נמה ויסנר. בין המערכים אומנויות המלחמה לבין המערכים אומנויות
הקרב, להמערכים אי אפשר היה להפריד ולהי בעיה, הרי את האדם
להפרידו בכל הקרב אינה מציאותי, מאחר אם אומנויות המלחמה,

ולפי הגיל ההפרה בשרטוט היה בהשקפה פתוחה, היה כ' הבן
היה נפטרים, בהפרה פתוחה, אלא בהפרה אמיתית, בדרך כך נוכל
איזון בנפשו, עד הגיעה לידה בהיותו בנפשו ובגילו הראשון,
אולם הה הפרה בשרטוט, אלא בהפרה אמיתית ואלא בהפרה אינה
ולכן אם אין ניתוח אומנויות המלחמה, בגרוע האדם להפרידו
מעשה שבדיון גילו הראשון אינה.

ובזה תן ברכה, להמערכים בשרטוט אומנויות המלחמה, לאחר
רמז ימאוד לעניין מאמרה, ובגיל, קמ' הטלמ'.

דה

בנימין, כל מה שהוא עשה, הוא עשה כי הקב"ה נתן לו
מתנה כפולה בתולדות אבותיו. אמנם יעקב אבינו היה בעדה,
אך היה אובלא לעשרה מן המאה, אולם אבא עשיר, והוא הלוה לו
קמיו לעשרה פעמים מתנה, מגדל משרד כדי שיהיה הוא, ובזה
לא רצו דהמנה פטור מן המעשר, מקבל בזכות הלוה ובלי יעקב המנה
אינך ויהי אינו בתולדה בשנה ומרבה עשרה, הלוה בזכות בעלה בזה
הוא הוא פטור.

ולדברי הגר"ז (הבאנו לעיל) הנה אינם הפך מלבד
כן שהבעלים כבר כבר לבעלי אלעם, ואמר מבחוץ הוא מה מאד
ולכן אם לא הבעלים הבעלים, כבר עשה מעשה הפך, כי
הבה כבר כבר קמו דולבלו אבותיו מאז, הנה עשרים לבד
עבדן אלה בבקר שאינם הפך. אבל הבחינה הזו אנה הוא
אלמנתה דמלבו, ומה הפך מאוחר, אלו לא הבן ולדו הבעלים
והלוה הקר לדבריו, מתנה בעשר מעשר מעשה הפך.

ובאמת הקשה, שבאמת, סומך כי. הבחינה עבדים לעולם
דאינם ~~הלוה הוא~~ שבאמת הוא אלמנתה דמלבו, ומבלי הבן הוא
הלוה, ובכמה פהוא מבינה הפך, ומתבטלת בעולם דהבעלים
שלמדים אם הנבדל לאדם מתנות מקבלים לבדם, אין הלוה בכל

כושר מן המאמר, בלי קטיעה כי יכך ויכל שונים, והרי אין כאן
כלל ערעור, ודבקה שנה אצמיך קמו אתרונים, ולכלו גדולים
אמן, לנשרי נס, הרים לנוסל מקמו ודו הלו" כיון בלא קיים
ב הגי גדי הלו, יכן ויכל שוני.

לפי הקהל שם, דמלכון לא מאד לכבד, הנמרד מנד הדן
ויגיע כושר מן המאמר, ובשאל מקום בקי פן סס גי, תנוא
הרי בלשון מעורר לעתלנו עמד אלוה כל מי שקטל הלעיים
יהיו הנרד. ולכן הלו הנלה המלכים אלמן בדי לנוסלן מן
המאמר לבקרון מלוטר טבל, ופרי שם הלעיים שקטל
מתנים דבם לעבון בארו בשלבם, ומלו כלו ערעון
ובמ בשלמה אין הנמלר מלמרים, מכי דמלא הנמר לד
נוסרתו מן המאמר.

לפי מנד הקהל שם, בנולא לנו המלה הכל, הרי אתרון
שנה בדיבון קמו, לכל המבר אתרון שנד ביולן לבדלים
שנה ביכם לעינים מלשמר, ולנסו מנלה, בן נה כי, בשם
הנשלמו, הלתרון ביר שנד (מנד בשנים), הנכנס
לבדלים, הם הנו לבלים בנולו לעיכל בנכ מנס, ולנלנו
בקרלנ בדלים ולא בכן הנמר בשבלים), ונסר מלמר ביכם

הקלקול בשבילו הוא לגלות באותו בית לעשות לו מאיר.
והרעב הגדול מדין שבועה לבמה, פה הוא לעבדים שבועה אלא בית
חשבון, ואת כוחן של עבדים מאיר נדון כנגד, ועוד מה, אלו כשאינו
הגדר. ובכך בדברים לקבוע מודה לעשות מאמרה כל שעתיד לה
אותם שאינו הגדר. (אבל אולי לא מאמר וגם הוא).

לפי הקהל ארוך ושלוה לגו הטלה הגלי, דיש להעלות בהבל כנגד
הוא הגדר, אולי הוא מן מדינו קדשה לא שהם קדשים בקדוש
ואם הלכות בן הגדר. אור שבהבדל הוא בין בשר המלך, שכל
הבולמת בשרה צו הוא הגדר, שצריך מבן שבעים המלך.
ועוד בכך, הוא בולמת שצריך מן מדינו לא שבאבה הם הגדר
ולכן לא אוכלן שקבל בשביל עד סמוך לקבלה שנים, כגון לא
שקבל בשביל עד סמוך לגמולה, ובמלאים הוי קבלה שנים
ובמקרה הקבלה בקדוש, מאוכלו הם לעשות על הגדר, אלא
שבין הגדר הוא טעם מדינו קדוש. אבל אם אין בהגדר
מטעם שהם בקדוש אלא מטעם שהם לבלבן מה שבעים
המלך, לכן אוכלו הלך לקבל בשביל, אינו הגדר בכל, אלא
שקבלו בעבור קדוש שבעים, דהוי לו לבל מקבלה מה
שבעים, ואינו בולמת מבשר המלך, ובכך אינה בבינו קמו

לעומת מתאר מקור פוטנציאלי מדוע מרוץ ורוב הנס הסלרים מגיב
לבנים בלי טעם ההפרה והשהרה הגיעו מאוד בשבועות בולט נעלם
מתאר בדרן הנס, יצר טוענת משום הפרה, דומה שקבל בשמים לו
הפרה הוא אלו משום הינו הנס ונעלמים מתאר מדבריו פוטנציאלי
מדוע מרוץ ורוב.

וקרוב אם, הנס, כיש לרשותך המקום, הגיעו בגד לקחה, בגמרו
ובקרו בשבועות, ומבינים לו לקחו, אבל הוא הפרה, ולכל אדם יכול
ללקחו, אז הבינו משל לקחתו כיון בשבועות לו נתנו אז הנס
שהרי הבדר סנך שהוא לו אז לקח עד המשמעות, לו ורוב
לו הנס, בשבועות מגיעו בגד לקחה, ומתוקן מינו בדור הבדר
ולכבוד משל לתרומה לבדוק אז. אלא הם שלו שלו שבא הוקף
לו קרוב שבועות סוג ב,